

OPROSTIT SE OD ŽITÍ A UMÍRÁNÍ

Programovací partner: GK 32

Rodina života a smrti (GK 3, 20, 23, 24, 27, 42)

Fyziologie: sacral plexus

Aminokyselina: leucin

STÍN 42 OČEKÁVÁNÍ

ČEKÁNÍ VE STANICI OČEKÁVÁNÍ

Téměř všechny lidské bytosti neustále čekají ve stanici Očekávání. Očekávání je ten nejvýraznější rys lidstva. Je to sen, který slibuje, že v budoucnosti bude lépe. Každý z nás v hloubi duše věří, že se náš život obrátí k lepšímu – čekáme na ten velký den někdy v budoucnu, kdy bude konečně všechno podle našich představ a snů. Podaří se nám sehnat všechny peníze, které potřebujeme, náš milostný život bude dokonalý a získáme naprostou svobodu dělat všechno, co dělat chceme. Ale nyní ještě ne; než se staneme skutečně šťastnými, musíme si ještě vyřešit pár věcí. A tak to jde dál a dál, neustále odkládáme své štěstí... dokud nezestárneme – a to je už samozřejmě na hodně věcí příliš pozdě. Ve skutečnosti není nikdy pozdě na to, žít v přítomnosti. Stačí jen prohlédnout marnost vlastního očekávání. Pokud to dokážete, naprosto a upřímně, objevíte jedno z tajemství lidského bytí a štěstí.

Stín Očekávání je aspekt lidského genetického vybavení, který je zodpovědný za udržování člověka v neustálém očekávání. Propojuje totiž naše touhy s naší myslí. Když si přečtete více o GK 30 a o podstatě touhy, pochopíte, že touha sama o sobě není váš nepřítel. Pokud je čistá, může vás vynést do výšin. Avšak ve chvíli, kdy se touha zaplete do projekcí mysli, může vést jedině ke zklamání.

Stín Očekávání je jedním ze stínů sídlících v samém kořeni lidského mentálního strachu, protože se týká smrti. Je to genový klíč, který nás doslova programuje k umírání, a je zabudovaný v každé živé buňce jako program zániku. A protože náš neokortex vnímá život jako čas, který plyne, je také původcem našich obav, že čas jednou vyprší. Vnímání toho, jak čas plyne, a reakce na jeho plynutí jsou zakořeněny v GK 42, který uzavírá všechny přirozené životní cykly, zejména pak všechny sedmileté cykly růstu a zániku. Sedmileté cykly zaznamenávali už naši předkové na celém světě po celá tisíciletí. Avšak nejmocnější sedmileté cykly jsou ty, které řídí produkci buněk v našem těle. Říká se, že každých sedm let se naše tělo kompletně promění a většina buněk se obnoví. Každých sedm let dojdeme do bodu, kdy musí něco zemřít, aby mohl nastat nový cyklus. Tento přechod je doménou GK 42 a jeho stínu Očekávání.

GK 42 je jedním ze šesti genových klíčů, které tvoří komplexní skupinu kodonů v naší DNA zvanou *Rodina života a smrti*. Ve všech cyklech fyzické buněčné mutace je život naprogramován tak, aby fungoval podle archetypálního procesu, jenž sestává z těchto šesti genových klíčů. Veškerý buněčný život začíná genovým klíčem 3 a končí genovým klíčem 42. GK 3 zachycuje esenci začátku prostřednictvím daru Inovace a siddhi Nevinnosti. Život se musí neustále vyvíjet a přizpůsobovat, musí začít v nevinnosti a nabývat zkušeností. GK 42 život ukončuje prostřednictvím daru Odpoutání a siddhi Oslavy. Tímto způsobem se duchovní esence odpoutává od formy, stejně jako se my lidé musíme odpoutat od těch, kteří zemřeli. Na té nejvyšší úrovni je smrt skutečně důvodem k oslavě, jak uvidíme, až začneme zkoumat nejvyšší frekvence tohoto genového klíče.

Stín Očekávání programuje lidský život tak, aby se neustále točil kolem nějakého očekávání, ať už se týká našeho života či života těch kolem nás. Očekávání samo o sobě však není nic špatného. To, na čem záleží, je naše reakce a náš přístup k němu. Očekávání je měřítkem toho, kolik důvěry chováme k životu. Kdykoli ucítíme, že se okolnosti našeho života vymykají naší kontrole, okamžitě poznáme, jak moc jsme připoutáni nebo jaký máme odstup. Kdykoli se ztotožníme s očekáváním, nastavujeme se předem na

zklamání. Ve skutečnosti je možné zažívat očekávání, aniž bychom se k němu upínali, což je podstatou daru Odpoutání. Pokud jsme schopni rozšířit své vědomí a zvýšit frekvence tohoto stínu, rozpomeneme se na to, že jsme jen součástí většího přirozeného cyklu a že všechny události přesně zapadají do daleko širšího obrazu, než jaký dokážeme obvykle vnímat. Očekávání a zklamání nás vysávají jen tehdy, když se naše vidění zúží na událost, kterou jsme právě pohlceni, a nedokážeme ji chápat jako součást většího celku. My lidé jsme se v životě nejdříve poučili, že zklamání se často ve výsledku ukáže jako velké požehnání.

Programovacím partnerem GK 42 je GK 32 se svým stínem zvaným Selhání. Je snadné vidět, jak se tyto dva stíny geneticky navzájem posilují tak, aby nás naprogramovaly na to, co vnímáme jako selhání. (Ve skutečnosti už tím, že myslíme v pojmech jako úspěch a selhání, jsme selhali, protože jsme se zapletli do očekávání.)

Slovo očekávání sice vypadá na první pohled nevině, ale může v našem životě způsobit pěkný zmatek. Naše mysl vnímá jen to, na co ji naprogramujeme, aby viděla. Což znamená, že spoluvytváří naši realitu a ovlivňuje průběh událostí. Pokud očekáváme, že se stane něco špatného, může se snadno stát, že přehlédneme to dobré, a tudíž ztrácíme možnost se z toho radovat nebo to využít ke svému prospěchu. Naopak, když očekáváme, že se stane něco úžasného, a ono se zdá, že se tak nakonec nestalo, unikne nám smysl ukrytý v této události. Očekávání nám tak brání žít v přítomném okamžiku do té míry, že ztrácíme své místo v přirozeném koloběhu života. Ať už je naše očekávání pozitivní či negativní, zužuje naše pole vidění a omezuje nekonečný potenciál, který lze objevit v každém přítomném okamžiku.

REPRESIVNÍ PODOBA STÍNU 42 – LPĚNÍ

Když se očekávání projevuje skrze svou potlačenou podobu, stává se člověk neschopným nechat věci plynout a neustále lpí na svém životě. Tito lidé jednoduše nejsou schopni nechat věci ze života odejít a nejrady by byli, kdyby vše zůstalo stále tak, jak je to nyní. Je to hluboce zakořeněný strach ze změny. Všechno v životě musí skončit, aby se mohlo narodit něco nového. Existují různé způsoby, jak se člověk brání změně: chce zůstat stále mladý, nedokáže dovolit svým milovaným, aby šli svojí cestou, a celkově neustále lpí na minulosti. Paradoxně však čím více člověk na něčem lpí, tím více chřadne. Pokud nevpustíme do života změnu a nepřipustíme, aby věci přirozeně odešly, znemožňujeme životu, aby se obnovoval, což vysává naši zdravou energii a vitalitu.

REAKTIVNÍ PODOBA STÍNU 42 – NEDŮSLEDNOST

Reaktivní povaha stínu člověku znemožňuje, aby cokoli ve svém životě dokončil. I zde nám očekávání podráždí nohy. Tento typ lidí se snaží vyhnout zklamání tím, že se k ničemu nezavazuje. Přejíždějí od jedné věci ke druhé, aniž by nechali zcela doběhnout přirozené životní cykly. Jejich dilema spočívá v tom, že zůstávají uvězněni ve stále stejném vzorci. Tím, že naruší cyklus před jeho přirozeným dokončením, musí tentýž cyklus začít znovu, jen v jiné podobě. Ať dělají, co dělají, negativní vzorce se v jejich životech stále opakují. To může způsobit velké problémy jak ve vztazích, tak ve finanční situaci. Tito lidé nejsou schopni dotáhnout věci do konce. Jsou obětí svých očekávání, ať už pozitivních či negativních.

DAR 42 ODPOUTÁNÍ

ČTENÁŘ A SPISOVATEL

Porozumění konceptu odpoutání je pro západní svět velkou výzvou. Coby jeden z velkých cílů buddhismu se odpoutání zprvu jeví jako antimaterialistická filozofie, která popírá smysluplnost ponoření do hmotného světa smyslů. Avšak pokud zcela porozumíme daru Odpoutání, umožní nám to prozkoumat svůj život v celé jeho bohatosti. Navzdory tomu, jak slovo odpoutání zní, ani v nejmenším neznamena necítit. Naopak, když dosáhneme toho pravého odpoutání, budeme prociťovat mnohem intenzivněji než ostatní, protože nedovolíme svému očekávání, ať pozitivnímu či negativnímu, aby jakýmkoli způsobem omezovalo naše prožívání událostí, kterou právě procházíme. Dosáhneme-li odpoutání, pak je dokonce možné vychutnávat si i takovou zkušenost, jakou je zklamání.

Odpoutání vzniká opačným způsobem, než jak bychom mohli předpokládat. Skutečné odpoutání se nedá vynutit kázní. Jakákoli snaha o odpoutání vede zkrátka k ještě většímu připoutání. Právě proto může například dlouhodobý celibát nebo mnišství vést k sexuálnímu „zhřešení“. Nemůžeme přece donekonečna potlačovat své přirozené impulsy. Skutečné odpoutání vyžaduje, abychom se naprosto podvolili každému pocitu. Neznamena to, že bychom jej nutně museli dávat najevo, nýbrž že jej bez výhrad a bez odporu přijmeme. Oscar Wilde jednou řekl, že může odolat čemukoli s výjimkou pokušení. A to je podstata odpoutání – nesnažit se odolávat pokušení, ale naopak se do něj plně ponořit, ať už jde o vnitřní prožitek nebo vnější projev.

Odpoutání vyžaduje velkou lásku a důvěru v život. Znamená přestat být obětí svých očekávání a vědomě s nimi pracovat. Odpoutání přichází přirozeně s tím, jak se odevzdáme životu a začneme mu plně důvěřovat. Dar Odpoutání nám umožňuje věřit v přirozený běh událostí kolem nás, v růst i zánik našich těl a životů. Tento dar vnímá život jako tkanivo příběhů, spleť propojených mezi sebou. Přestože teď nevidíme, jak daná situace dopadne, víme, že je pojítkem mezi předcházející situací a tou, která je před námi v budoucnu. Z této odpoutané perspektivy začínáme vnímat svůj život jako knihu, a i když jsme jejím hlavním hrdinou, jsme zároveň také tím, kdo ji se zaujetím čte a je plně pohroužen do jejího příběhu, ne však ztracen ve slovech nebo detailech.

Odpoutaná perspektiva daru 42 nám umožňuje oprostít se velmi rychle od svých očekávání, protože si uvědomujeme, že život jde dál svou cestou, i navzdory nám samotným. Znamená to také, že dokážeme jasně vidět místa ve svém příběhu, nad kterými si ještě přejeme mít kontrolu. Zjistíme, že pokud se nedokážeme oprostít od svých očekávání dostatečně rychle, emocionální a mentální vody se nad námi uzavřou a stáhnou nás do víru naší vlastní sebelítosti, obav a výčitek. Dar Odpoutání představuje proces oddělování emocí od naší mysli a rozvíjí se postupně s tím, jak frekvence postupující tímto genovým klíčem roste. S odpoutáním přichází pochopení i uzdravení. Každá lidská bytost, která se dostatečně hluboko odevzdá svému životu, je odměněna darem skutečného pochopení a svobody. Naučíme se tak přijmout svou smrtelnost a spleť průběh událostí, které se dějí kolem nás. Odpoutáním se stáváme dokonale vycentrovanými ve svém vlastním bytí.

Dar Odpoutání objevujeme spolu s tím, jak se smiřujeme se svým lidstvím a obyčejností života. Potom dokážeme ocenit život svými smysly, dýcháme vzduch plnými doušky a nevzpíráme se utrpení či nepřízni osudu. Dar 42 Odpoutání představuje proces opuštění kontroly nad svým životem – fyzicky, mentálně i emocionálně. Toto nádherné odevzdání proniká stále dál, hlouběji do naší DNA, až nakonec necháme svá očekávání od života ustoupit do pozadí. Čím více přijímáme sebe takové, jací jsme, tím větší odpoutání získáváme a tím jednodušší se stává náš život.

SIDDHI 42 OSLAVA

POINTA

Tématem siddhi 42 je překročení smrti. Jeho představiteli jsou ti mistři, kteří učí lidstvo o iluzi smrti. Neučí nás skrze své znalosti, nýbrž svým osobním příkladem. Je to stav, který jde ještě za odpoutání. Odpoutání totiž nikdy nemůže přímo zasáhnout jádro existence, protože se stále přiživuje na dualitě, tedy na principu pozorovatele a pozorovaného. Při odpoutání pozorovatel sleduje pozorované. Když dojde k explozi siddhi 42, pozorovatel se stává pozorovaným. Vnitřní vědomí opět splyne se svým zdrojem – čistým vědomím.

Se siddhi 42 nastává pouze jeden projev – a tím je stav Oslavy. Stejně jako u odpoutání vnímáme všechno jako umírající, jen s tím rozdílem, že někde hluboko uvnitř lidské schránky se něco začíná smát. Tento smích otrásá celou naši schránkou, protože vyvěrá ze samotného zdroje stvoření. Siddhi 42 vidí pointu toho, co znamená být člověkem. Ten, kdo ve svém nitru vstoupí dostatečně hluboko do brány smrti, objeví skutečnou bezvýznamnost existence a tato velká pravda ho začne zevnitř prostupovat natolik, že zničí každý aspekt jeho ztotožnění s tím, kdo je.

Vtíp, který se ukrývá v samém srdci veškerého stvoření, se dá zažít pouze přímo. Existuje přímo v srdci každé buňky našeho těla. Nacházíme se ve stavu neustálého umírání; každá buňka v našem těle začíná

odumírat už v okamžiku, kdy je stvořena. Z tohoto pohledu vlastně nejsme vůbec naživu – jsme jednoduše jen průchodem, ve kterém se hmota neustále přeměňuje na energii. Jakmile se naše vnitřní vědomí přestane ztotožňovat se vším tím pohybem a dospěje ke klidu, pak zmizíme. Je to, jako bychom seděli u řeky a sledovali vodní proudy a víry, jak se stále tvoří a opět znovu mizí. Jakmile přestaneme sledovat řeku a jen tak zíráme periferním viděním, často zažíváme zvláštní pocit bezčasovosti. Řeka najednou nemá směr, jen k nám připlouvá a zase odplouvá z každé části našeho bytí. Tento pohyb života, který vlastně ani není pohybem, je zvukem Oslavy. Nevíme, zda se něco rodí, nebo umírá. Je to zkrátka nekonečné pulsování – jak se řeka směje nad bezvýznamností toho všeho.

Přechod od stínu k siddhi, od Očekávání k Oslavě, neprobíhá v čase. Proces odpoutání, který se vyvíjí v čase s tím, jak přijímáme své stínové vzorce, je ve skutečnosti iluzí. I když máme pocit, jako bychom dělali pokroky a přecházeli z jednoho stavu do druhého, ve skutečnosti se nic neděje. Vědomí si jen hraje samo se sebou. V určitém slova smyslu je to hra na „důležitost“. Vědomí si užívá důležitosti role hledače, role hrdiny v dramatu našeho života. Avšak když prožíváme stav siddhi, nastává velké uvědomění: doposud jsme jen spali. Přestože jsme si mysleli, že se vyvíjíme a že děláme pokroky ve svém odpoutání, stále jsme spali. Nejde být napůl vzhůru! Buď spíme, nebo jsme vzhůru. Ve spirituálních kruzích často používáme slovo *probouzení*, jako by to byl neustálý průběžný přechod z jednoho stadia do druhého. Ve skutečnosti je to náhlá událost – *probuzení*. Dokonce to není ani událost. Je to konec všech událostí!

Siddhi Oslavy se dá přirovnat k okamžiku, kdy někomu dojde pointa vtipu. Do té doby bylo vyprávění příběhu jen nezbytnou předehrou ke konečnému vhledu. A jako u každého dobrého vtipu se můžeme jen smát, protože jsme v jistém slova smyslu dovolili sami sobě, abychom se nechali napálit. Fyzické zrcadlení této pravdy můžeme najít v lidské DNA. Šroubovice DNA užívá lidské formy k neustálému přetváření a opakovanému vytváření sama sebe. Je jako vesmírný had, jenž se bez přestání svléká z kůže. Tou kůží jsou naše těla. K této pravdě se nemůžeme prodrat, řetězec DNA se nedá přetřhnout. Je to spíš, jako bychom proklouzli nějakou sítí, skoro nedopatřením, a najednou nám dojde ten vtip – že my nejsme tou kůží. Že jsme ve skutečnosti tím hadem – bezčasovým, nevyzpytatelným, proměnlivým a hravým.

Ti, kteří jsou prostoupeni tímto siddhi, jsou plni smíchu a jedině, co si přejí, je sdílet tento smích s ostatními. Je to nepřetržitá oslava života i smrti. Nevědí, jak a proč se jim to stalo a zda se to přihodí i někomu jinému. Tento stav siddhi se děje mimo lidskou mysl a tiší všechn hluk. Neexistují žádné praktiky, které by zajistily, aby se to stalo, není nic, co by tento stav vyvolalo. Zkrátka se to přihodí jako osud, což rozčiluje mysl těch, u kterých nenastal. Proto není nic, co byste mohli udělat, než oslavovat – co jiného vám zbývá? Oslava je přímým projevem skutečného probuzení a její kořeny vycházejí z vědomí absolutní bezmoci toho, co znamená být naživu a umřít v lidském těle.